

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 13, 2018

Nummer 13, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:541](#) 27-03-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:871](#) 15-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2420](#) 13-03-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:769](#) 07-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2764](#) 06-03-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:903](#) 13-02-2018

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2821](#) 28-03-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1044](#) 26-03-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:2418](#) 23-03-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:1714](#) 22-03-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:2596](#) 21-03-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:947](#) 21-03-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:2407](#) 02-03-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:919](#) 17-01-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:6934](#) 05-09-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2015:922](#) 04-02-2015

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2018:44](#) 19-03-2018

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2018:148](#) 21-02-2018

RECHTSPRAAK

Ruzie in de klas tussen twee jonge jongens met letsel tot gevolg. 15-jarige aansprakelijk voor de schade. Een deel van de gevorderde materiële schade wordt toegekend. Omdat psychisch letsel niet kan worden vastgesteld, maar eiser wel onder andere een gebroken neus heeft, wordt slechts een gedeelte van het gevorderde smartengeld toegewezen.

Tussen twee minderjarige jongens is in de klas een ruzie ontstaan, waarbij gedaagde partij eisende partij één of meer vuistslagen in het gezicht heeft toegediend, waaraan eisende partij een gebroken neus en een wond aan de binnenkant van zijn lip heeft overgehouden. In de strafzaak tegen gedaagde partij had eisende partij zich als benadeelde partij gevoegd, maar de kinderrechter heeft eisende partij niet-ontvankelijk verklaard in zijn vordering. De moeder van eisende partij vordert in deze procedure voor en namens eisende partij veroordeling van gedaagde partij tot betaling van € 3.596,18. Partijen zijn het erover eens dat gedaagde partij op de dag van de mishandeling 15 jaar oud was en dat zijn ouders geen verwijt kan worden gemaakt van de gedraging van gedaagde partij. Vast staat ook dat gedaagde partij eisende partij één of meer vuistslagen heeft toegediend, maar partijen twisten over de toedracht van de mishandeling. De vraag of eisende partij gedaagde partij heeft geprovoceerd doet naar het oordeel van de kantonrechter niet ter zake. Naar het oordeel van de kantonrechter had gedaagde partij zich er hoe dan ook van moeten onthouden om op te staan en naar eisende partij toe te lopen. Mede van belang is dat uit de overgelegde verklaring van de docent blijkt dat deze kort daarvoor de jongens op hun gedrag had aangesproken en tot kalmte had gemaand. Door vervolgens op te staan en naar eisende partij toe te lopen heeft gedaagde partij het risico op zich genomen dat de situatie uit de hand zou lopen, hetgeen zich ook heeft verwezenlijkt. Mede gelet op het leeftijdsverschil – eisende partij was 13 en gedaagde partij 15 jaar oud – is voorstelbaar dat eisende partij zich bedreigd voelde en ter afweer gedaagde partij heeft willen wegduwen. Het beroep van gedaagde partij op medeschuld aan de zijde van eisende partij slaagt derhalve niet en dat betekent dat gedaagde partij de door eisende partij geleden schade volledig dient te vergoeden, aldus de kantonrechter. De schade omvat de reiskosten ter zake van bezoeken aan het ziekenhuis, de psycholoog, de fysiotherapeut, de

huisarts en de politie en smartengeld. Met betrekking tot deze laatste kostenpost overweegt de kantonrechter dat eisende partij een gebroken neus en andere verwondingen heeft opgelopen, maar dat geen sprake is van blijvend letsel. De kantonrechter acht voorts niet aannemelijk dat sprake is van psychisch letsel. Alle omstandigheden in aanmerking nemend is de kantonrechter van oordeel dat een immateriële schadevergoeding van € 750 op zijn plaats is.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2821

Zaaknummer: 6267341 cv expl 17-6947

Advocaten: J.B.J.G.M. Schyns en D. Haacke

RECHTSPRAAK

Politie aansprakelijk jegens slachtoffers en nabestaanden van slachtoffers van het schietincident in Alphen aan den Rijn (2011). Ten onrechte afgeven van een vuurwapenwetvergunning. Hof oordeelt, in tegenstelling tot rechtbank, dat aan relativiteitsvereiste is voldaan.

Op zaterdag 9 april 2011 heeft X in en rond het winkelcentrum De Ridderhof in Alphen aan den Rijn met vuurwapens op mensen geschoten, waardoor zes mensen zijn gedood en zestien mensen door kogels gewond zijn geraakt. X heeft tot slot zichzelf gedood. Appellanten zijn slachtoffers, nabestaanden van slachtoffers, ooggetuigen en winkeliers van wie eigendommen ten tijde van deze schietpartij zijn beschadigd. Gedaagde is Politieregio Hollands Midden (hierna: PHM), sinds 1 januari 2013 De Nationale Politie, Regionale Eenheid Den Haag. X is in 2006 opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis. In 2008 heeft de korpschef aan X een verlof afgegeven voor het voorhanden hebben en het vervoeren van wapens. X heeft bij de schietpartij drie vuurwapens gebruikt.

Appellanten vorderen in dit geschil primair PHM te veroordelen om aan hen te vergoeden de door hen geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade, die het gevolg is van de schietpartij, en subsidiair voor recht te verklaren dat PHM jegens hen onrechtmatig heeft gehandeld door aan X een wapenverlof te verlenen en dit te verlengen.

De rechtbank heeft de vorderingen van appellanten afgewezen. Volgens de rechtbank is wel sprake van een onrechtmatige handeling van PHM, maar is niet voldaan aan het relativiteitsvereiste.

Het hof oordeelt eveneens dat PHM onrechtmatig heeft gehandeld. Op basis van de bij PHM beschikbare gegevens had een redelijk handelend en redelijk bekwaam korpschef het verlof moeten weigeren, aldus het hof. Het zou dan aan X zijn geweest om een verklaring van een arts/psychiater over te leggen waaruit had moeten blijken dat de betreffende arts/psychiater bekend was met de problemen die tot de Bopz-opname hebben geleid en dat die problemen volgens die arts/psychiater niet (langer) een belemmering zouden zijn voor een wapenverlof. Het hof oordeelt dat een redelijk handelend en redelijk bekwaam arts/psychiater op basis van de bekende gegevens niet zo'n verklaring zou hebben afgegeven.

Het hof vervolgt met overwegingen omtrent het relativiteitsvereiste. Voor wat betreft de geschonden norm is het hof, anders dan de rechtbank, van oordeel dat niet alleen de norm van een zorgvuldige besluitvorming is geschonden, nu die schending er in dit geval toe heeft geleid dat in strijd met artikel 7 lid 1 aanhef en onder b en c Wet Wapens en munitie (WWM) wapenverlof is verleend. Ook die – materiële – norm is geschonden. Met de WWM wordt in zijn algemeenheid de bescherming van de veiligheid van burger en staat nagestreefd. Met het opnemen van de weigeringsgronden beoogde de wetgever te voorkomen dat bepaalde personen een vuurwapen in handen zouden krijgen en daarvan misbruik zouden maken, waardoor de veiligheid van de burger in gevaar zou komen en er slachtoffers zouden vallen. Het voorkomen van dat gevaar voor anderen als gevolg van misbruik is een uitdrukkelijk door het hoofd van politie/de korpschef te beoordelen risico dat in voorkomend geval tot weigering van een gevraagd verlof moet leiden. Het hof neemt dan ook aan dat de geschonden norm ook (specifiek) tot doel heeft om de burger in zijn individuele belang te beschermen tegen de schadelijke gevolgen van het gebruik (misbruik) van een vuurwapen.

Het hof concludeert dat allereerst X op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk is voor de geleden schade, maar dat sluit niet uit dat ook PHM (afgeleid) aansprakelijk is. Het hof acht (ook) PHM aansprakelijk voor de schade zoals die door appellanten is geleden, voor zover het schade als gevolg van lichamelijk letsel of overlijden betreft. Andere schadeposten dan letsel- en overlijdensschade kunnen niet aan PHM worden toegerekend. Het hof vernietigt het bestreden vonnis en veroordeelt PHM tot vergoeding van de door appellanten geleden en nog te lijden materiële en immateriële letsel- en overlijdensschade die het gevolg is van de schietpartij.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:541

Zaaknummer: 200.171.422/01

Rechters: A. Dupain, M.Y. Bonneur en P.H. Blok

Advocaten: J.M. Beer, S.V. Mewa, C.P.J. Wijnakker, A.J.J.G. Schijns, A.T. Bolt en E.P. Ceulen

Wetsartikelen: 6:163 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte veroordeeld voor poging tot moord op moeder van zijn zoon, door haar te slaan en haar in het gezicht en in de arm te steken met een mes. Toewijzing € 25.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer. Tevens toewijzing vergoeding mantelzorgkosten.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 26-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:1044

Zaaknummer: 18/830259-17

Rechters: J.V. Nolta, H. van der Werff en M.R.M. Beaumont

Advocaten: Y. Taghi en J.B. Berduszek

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling en poging tot doodslag, begaan tegen levensgezel, door haar te slaan met gebalde vuisten en met andere voorwerpen, zoals een fles, en door haar te bijten en te schoppen. Volledige toewijzing (€ 5.500) immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 23-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:2418

Zaaknummer: 15/800190-17

Rechters: J.J.M. Uitermark, P. van Steijnen en S. Jongeling

Advocaten: L.E. Buiting

Wetsartikelen: 287 Sr, 302 Sr en 304 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting. Kosten voor eigen risico ziektekosten en vaccinatie hepatitis B moeten vergoed worden. Tevens toewijzing immateriële schadevergoeding van € 10.000 aan slachtoffer. Werkgever van slachtoffer heeft recht op schadevergoeding voor doorbetaling loon, maar kan deze niet – indirect – vorderen in strafprocedure; niet-ontvankelijkheid voor dit deel van de vordering.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:1714

Zaaknummer: 02-820674-17

Rechters: G.H. Nomes, M.P. Meeuwisse en M.E. de Boer

Advocaten: M.C. van der Want

Wetsartikelen: 242 Sr, 248 Sr en 282 Sr

RECHTSPRAAK

Politieoptreden in voortraject van een (mogelijke) inbewaringstelling, waarbij eiser letsel heeft opgelopen in politiecel. Geen onrechtmatig handelen van de politie. Niet is komen vast te staan dat de politie in strijd heeft gehandeld met een wettelijke plicht of een subjectief recht en evenmin dat de politie bij haar beroepsmatige handelen buiten de grenzen is getreden van een redelijk bekwame beroepsuitoefening.

Eiser is, na vertoning van agressief gedrag jegens agenten, meegenomen naar het politiebureau in het kader van artikel 2 Politiewet (hulpverlening). Daar is hij ingesloten in een politiecel. Zijn situatie is aangemerkt als een mogelijke inbewaringstelling. Eiser bleef erg onrustig en bracht zichzelf verwondingen toe. Toen daarop een schildprocedure werd toegepast, is tijdens deze procedure geconstateerd dat eiser geen hartslag meer had. Later is bij hem acute letale katatonie vastgesteld met blijvend letsel tot gevolg, waardoor hij grotendeels is aangewezen op de zorg van eisers. Eisers vorderen de politie te veroordelen tot vergoeding van alle schade die eisers hebben geleden en nog zullen lijden. Kern van het geschil betreft de vraag of de politie onrechtmatig heeft gehandeld. De rechtbank is van mening dat de politie rechtmatig heeft gehandeld door eiser tegen zijn wil in een politieauto te vervoeren, nu het belang van hulpverlening in de omstandigheden van het geval in redelijkheid zwaarder mocht wegen dan het recht op vrijheid van eiser. Onder de gegeven omstandigheden is de rechtbank ook niet van mening dat de insluiting van eiser in een politiecel in strijd is te achten met een wettelijke plicht, een subjectief recht of de maatschappelijke zorgvuldigheid. De rechtbank is het ook niet eens met eisers dat de politie niet (tijdig en adequaat) heeft ingegrepen naar aanleiding van het zelfdestructieve gedrag van eiser. Het is de rechtbank niet gebleken wat de politie in de omstandigheden van het geval, voorzien van de nodige bijstand van de ter zake kundig geachte crisisdienst ter plaatse, vanaf het moment dat eiser zelfdestructief gedrag begon te vertonen anders of meer had kunnen doen dan zij heeft gedaan. Dat bij de toepassing van de schildprocedure door de politie fouten zijn gemaakt of de politie hierbij niet de nodige zorgvuldigheid in acht heeft genomen, is voor de rechtbank eveneens niet komen vast te staan. Dat de politie in strijd heeft gehandeld met een wettelijke plicht of een subjectief recht van eiser is gelet op het voorgaande niet komen vast te staan, terwijl evenmin is gebleken dat de

politie bij haar beroepsmatige handelen in de omstandigheden van dit geval en rekening houdend met de voor haar geldende wet- en regelgeving buiten de grenzen is getreden van een redelijk bekwame beroepsuitoefening. De rechtbank wijst de vordering derhalve af.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 21-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:947

Zaaknummer: C/08/198597 / HA ZA 17-96

Rechters: M. Willemse, J.N. Bartels en D.N.R. Wegerif

Advocaten: E.J. Bijl en A.T. Bolt

RECHTSPRAAK

Letselschade na valpartij op groenteafdeling supermarkt. Heeft supermarkt aan zorgplicht voldaan?

Benadeelde houdt Albert Heijn aansprakelijk voor de letselschade (polsbreuk) die zij stelt te hebben opgelopen bij een valpartij op de groenteafdeling. Zij stelt te zijn uitgegleden door water en groenteresten op de grond. Albert Heijn heeft betwist dat de valpartij heeft plaatsgevonden en stelt subsidiair dat zij in voldoende mate aan haar zorgplicht heeft voldaan. Nadat in een deelgeschil de gestelde valpartij voorshands bewezen werd geacht, is Albert Heijn in de onderhavige bodemprocedure tot het leveren van tegenbewijs toegelaten. Na getuigenverhoren acht ook de rechtbank de toedracht bewezen. Het beroep van de supermarkt op het geldende schoonmaakprotocol impliceert volgens de rechtbank niet dat zij niet onrechtmatig heeft gehandeld, want '(d)e vloer had ofwel meteen moeten worden schoongemaakt en gedroogd ofwel Albert Heijn had veiligheidsmaatregelen moeten treffen door bijvoorbeeld een waarschuwbord te plaatsen'. De rechtbank overweegt verder dat de schade van benadeelde nog niet vastgesteld kan worden, omdat de door haar gestelde rechtsklachten en beperkingen (nog) niet zijn onderbouwd en het causaal verband nog ter discussie staat. Om die reden ziet de rechtbank voor dit moment enkel aanleiding voor een voorschot op het smartengeld ad € 1.500.

De rechtbank verwerpt het beroep op eigen schuld en veroordeelt Albert Heijn tot betaling van het genoemde voorschot, van de kosten van het deelgeschil en de proceskosten in de bodemprocedure.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 21-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:2596

Zaaknummer: C/15/232204 / HA ZA 15-636

Rechters: S.M. Jongkind-Jonker

Advocaten: R. van den Berg en C.C. Horrevorts

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verkeersongeval in Curaçao met post-whiplashletsel als gevolg. Gerecht wijst onder andere de vorderingen van eiseres met betrekking tot immateriële schade (NAf 7.500) en kosten voor huishoudelijke hulp (NAf 7.980,40) toe. Onaannemelijk dat arbeidsgeschiktheid per se gepaard gaat met de toename van het vermogen om zelfredzaam werkzaam te zijn in het huishouden. Nederlandse NRL-tabellen ook van toepassing op Curaçao.

Eiseres is in Curaçao een verkeersongeval overkomen, als gevolg waarvan bij eiseres meerdere letsels zijn opgetreden in de vorm van post-whiplashletsel. Eiseres is daarbij frontaal aangereden tegen de voor-/zijkant van een andere auto, die bij New India verzekerd was.

Eiseres vordert immateriële schadevergoeding ter hoogte van NAF 10.000. Dit bedrag is gebaseerd op het in zaaknummer 341 van de Smartengeldgids genoemde bedrag van € 4.084, omgerekend naar Nederlands Antilliaanse valuta en die uitkomst verhoogd tot NAF 10.000. New India heeft de berekening van eiseres bestreden. Tevens vordert eiseres onder andere vergoeding van door haar gemaakte kosten voor huishoudelijke hulp.

Met betrekking tot de immateriële schade wijst het Gerecht de vordering van eiseres gedeeltelijk toe. De hoogte van immateriële schadevergoeding wordt naar billijkheid vastgesteld (artikel 6:106 lid 1 onder b BW). Rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het geval, in het bijzonder de aard en de ernst van het letsel en de gevolgen daarvan voor eiseres, bestaande uit blijvende beperkingen ten aanzien van de belasting van nek, schouder en armen. Op grond van het hiervoor overwogene en met inachtneming van vergelijkbare gevallen in Nederland en Curaçao stelt het Gerecht de verzochte schadevergoeding naar billijkheid vast op een bedrag van NAF 7.500.

Met betrekking tot de kosten voor huishoudelijke hulp overweegt het Gerecht als volgt. New India stelt dat de medische beperkingen van eiseres vanaf de dag dat eiseres weer volledig arbeidsgeschikt was, slechts een vergoeding voor een dagdeel per week rechtvaardigen. Het Gerecht verwerpt deze stelling, omdat onaannemelijk is dat arbeidsgeschiktheid hand in hand

gaat met de toename van het vermogen om daarenboven zelfredzaam werkzaam te zijn in het huishouden. Dat de vordering van eiseres gebaseerd is op de kosten van twee dagdelen per week komt het Gerecht, gelet op de medische beperkingen van eiseres, dan ook aanvaardbaar voor. Bij haar berekening van de toekomstige schade heeft eiseres verwezen naar de NRL-tabel contante waarde en wettelijke rente. New India heeft hier tegen ingebracht dat de Nederlandse tabellen niet een-op-een op Curaçao toepasbaar zijn, omdat de inkomens alhier, en met name die van huishoudelijke hulpen, aanzienlijk lager zijn dan in Nederland. Dit laatste moge juist zijn, maar is geen argument om de Nederlandse tabellen niet toe te passen, omdat het inkomen in die tabellen naar het oordeel van het Gerecht geen rol speelt. Ook moet volgens het Gerecht rekening gehouden worden met het feit dat de lonen van huishoudelijke hulpen in de periode 2012 tot 2041 in welk jaar eiseres de 75-jarige leeftijd zal hebben bereikt, zullen stijgen. De vergoeding voor huishoudelijke kosten wordt aan eiseres toegewezen tot een bedrag van NAF 77.980,40.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 19-03-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2018:44

Zaaknummer: CUR201601442

Rechters: S.E. Sijsma

Advocaten: R.A.P.H. Pols, D. Lunenburg en A.C. van Hoof

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft een auto gestolen en is in zijn vluchtpoging meermalen op intimiderende en dreigende wijze met de auto ingereden op dienstvoertuigen van de politie. Handelen van verdachte heeft gevoelens van angst en onveiligheid bij de betrokken politieambtenaren veroorzaakt. Oogmerk, als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 aanhef en sub a BW, aanwezig. Toewijzing immateriële schadevergoedingen aan verbalisanten (€ 550 p.p.).

De verdachte heeft een auto gestolen en is in zijn vluchtpoging meermalen op intimiderende en dreigende wijze met de auto ingereden op dienstvoertuigen van de politie, waarin zich drie verbalisanten bevonden. In het strafproces hebben de verbalisanten zich als benadeelde partijen gevoegd en een vordering ingediend tot vergoeding van geleden immateriële schade als gevolg van het aan de verdachte ten laste gelegde feit, allen tot een bedrag van € 550.

In hoger beroep zijn deze vorderingen wederom aan de orde. Het hof overweegt als volgt. Vast staat dat de verdachte onrechtmatig heeft gehandeld jegens de benadeelde partijen, nu bewezen is verklaard dat hij zich strafbaar heeft gemaakt aan diefstal met bedreiging van geweldpleging (artikel 312 Sr). De verdachte is derhalve verplicht de door de benadeelde partijen geleden schade, die zij dientengevolge hebben geleden, te vergoeden. Het hof noemt vervolgens artikel 6:95 en 6:106 BW. Het hof is van oordeel dat de benadeelde partijen, bij gebreke van enige gemotiveerde betwisting zijdens de verdachte, voldoende concrete feiten en omstandigheden hebben aangevoerd die maken dat de verdachte het oogmerk heeft gehad om jegens de benadeelde partijen ander nadeel dan vermogensschade toe te brengen, wat er ook zij van het betoog van de raadsman waarin de vraag is voorgelegd of de benadeelde partijen op andere wijze in hun persoon zijn aangetast in de zin van artikel 6:106 lid 1 aanhef en sub b BW. Immers, bewezen is verklaard dat de verdachte een auto heeft gestolen, gevolgd met bedreiging van geweld jegens de benadeelde partijen, gepleegd met het oogmerk om, bij betrapping op heterdaad, aan zichzelf de vlucht mogelijk te maken. De bedreiging met geweld bestond hierin dat de verdachte met hoge snelheid op de benadeelde partijen, die zich in hun dienstvoertuigen bevonden, is ingereden, waarbij de benadeelde partijen de dienstvoertuigen

ternauwernood konden verplaatsen om een aanrijding te voorkomen. Door aldus te handelen, namelijk door op deze wijze opzettelijk schrik en angst aan te jagen bij de benadeelde partijen, heeft de verdachte met het vereiste oogmerk, als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 aanhef en sub a BW, gehandeld. Dergelijke schrik en angst betreft nadeel dat niet in vermogensschade bestaat, als bedoeld in dat artikel. Het hof leidt uit het voorgaande dan ook af dat de benadeelde partijen in aanmerking komen voor een schadevergoeding.

Met betrekking tot de begroting van de schade overweegt het hof als volgt. De benadeelde partijen hebben concreet en uitgebreid aangevoerd dat de gebeurtenissen een grote impact hebben gehad op hun persoonlijk leven en op de wijze waarop zij nadien hun functie hebben uitgeoefend, ondanks het feit dat zij reeds veel hebben meegemaakt in de praktijk. Het hof oordeelt dat de gevorderde bedragen door de verdachte onvoldoende zijn betwist en wijst de vorderingen volledig toe.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:871

Zaaknummer: 23-002231-17

Rechters: G. Oldekamp, M. Jurgens en F.M.D. Aardema

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

De op fraude gebaseerde beëindiging door de verzekeraar van de verzekeringsovereenkomsten is onterecht. Onder invloed van de discussie over opzettelijke verzwijging met betrekking tot de knieklachten, is de verzekeraar nog niet overgegaan tot beoordeling en regeling onder de polis van eventueel door de rugklachten veroorzaakte arbeidsongeschiktheid. Aanhouding van de zaak in afwachting van een voortvarend af te wikkelen schadetraject met betrekking tot de rugklachten.

In een tussenarrest heeft het hof geïntimeerde toegelaten tot tegenbewijs tegen de voorlopig afdoende bewezen geoordeelde stelling van ASR dat geïntimeerde bij de schending van zijn mededelingsplicht in zijn gezondheidsverklaringen tevens heeft gehandeld met de bedoeling ASR ertoe te bewegen een overeenkomst aan te gaan die ASR anders niet of niet op dezelfde voorwaarden zou hebben gesloten. Naar het oordeel van het hof heeft geïntimeerde met de drie getuigenverklaringen die hij heeft aangevoerd het voorshands geleverde bewijs ontzenuwd. Dat hij zou hebben gehandeld met de bedoeling ASR ertoe te bewegen een overeenkomst aan te gaan die ASR anders niet of niet op dezelfde voorwaarden zou hebben gesloten, is te zeer aan twijfel onderhevig geworden. ASR heeft verder geen bewijs bijgebracht. Uiteindelijk heeft zij dus haar stelling niet bewezen doordat geïntimeerde in het tegenbewijs is geslaagd. De op fraude (opzettelijke misleiding) gebaseerde beëindiging door ASR van de verzekeringsovereenkomsten was en is dus onterecht.

Niet betwist is het oordeel van de rechtbank dat ASR, indien zij bij het aangaan van de verzekeringsovereenkomst kennis zou hebben gehad van de linker knieklachten van geïntimeerde, een beperking zou hebben bedongen die inhoudt dat inkomstenverlies, veroorzaakt door aandoeningen en/of klachten van de linker knie zou zijn uitgesloten van dekking. Dat betekent dat thans onderzocht moet worden door welke klachten geïntimeerde (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt is geworden. In hoger beroep gaat het dan vooral om de vraag of en, zo ja, in welke mate en welke periode(n), geïntimeerde als gevolg van zijn rugklachten arbeidsongeschikt is geweest en/of nog is. Daartoe voorzien de polisvoorwaarden in een

beoordeling van de arbeidsongeschiktheidsvraag en de omvang van een eventuele uitkering. Over de orthopedische bevindingen met betrekking tot geïntimideerdes rugklachten hebben partijen geen debat, maar wel over de mate van zijn arbeidsongeschiktheid, welke geïntimeerde stelt op veertig procent, hetgeen ASR betwist. Het hof constateert dat ASR, kennelijk onder invloed van de discussie over opzettelijke verzwijging met betrekking tot de knieklachten, wat betreft de rugklachten nog niet is overgegaan tot beoordeling en regeling onder de polis van eventueel door de rugklachten veroorzaakte arbeidsongeschiktheid. Het komt het hof voorbarig voor om dit nu zelf al te laten onderzoeken door te benoemen deskundigen. Daarom zal het hof de verdere beoordeling van de zaak in conventie en in reconventie aanhouden in afwachting van een door ASR thans voortvarend af te wikkelen schadetraject met betrekking tot geïntimeerdes rugklachten, door raadpleging van een verzekeringsgeneeskundige en een arbeidsdeskundige. Wanneer dit niet leidt tot een oplossing naar tevredenheid van geïntimeerde kan hij zijn klachten in het kader van zijn incidenteel hoger beroep alsnog aan de orde stellen, waarop ASR dan uiteraard mag reageren. Het hof verwijst de zaak naar de rol en houdt verder iedere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2420

Zaaknummer: 200.185.888

Rechters: A.W. Steeg, R.A. Dozy en S.D. Lindenberg

Advocaten: B. Holthuis en P.T.H. Janssen

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor afpersing, diefstal met geweld en wederrechtelijke vrijheidsberoving. Slachtoffers krijgen immateriële schadevergoedingen toegewezen van € 5.000 (slachtoffer 1), € 1.785 (slachtoffer 2), € 8.000 (slachtoffer 3), € 2.700 (slachtoffer 6) en € 2.700 (slachtoffer 5). Bijna alle slachtoffers lijden aan PTSS.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:769

Zaaknummer: 23-003354-17

Rechters: A.M. van Woensel, J.J.I. de Jong en R. Kuiper

Advocaten: E. Huls

Wetsartikelen: 282 Sr, 312 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor gewapende overval op snackbar in vereniging met anderen. Toewijzing € 1.000 immateriële schadevergoeding aan benadeelde partijen die bij overval aanwezig waren ('aantasting in de persoon op andere wijze', artikel 6:106 lid 1 sub b BW). Eigenaar van snackbar zelf niet aanwezig geweest bij overval en dus geen grond voor immateriële schadevergoeding.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2764

Zaaknummer: 21-001926-15

Rechters: A. van Maanen, R.H. Koning en C.M.E. Lagarde

Advocaten: C.H.J. Willemsen

Wetsartikelen: 312 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoekster heeft letsel opgelopen door uit elkaar springen van fles wijn die zij probeerde te ontkurken. Producent van de wijn en fabrikant van de fles hoofdelijk aansprakelijk op grond van productaansprakelijkheid (artikel 6:185 BW).

Verzoekster is een ongeval overkomen toen zij probeerde een fles wijn te ontkurken. Daarbij is de fles namelijk uit elkaar gesprongen, zodat glassplinters werden verspreid, als gevolg waarvan verzoekster letsel heeft opgelopen aan haar linkeronderarm. De fabrikant van de fles is Veralia. De producent van de wijn, die de wijn eveneens heeft gebotteld, is Colonna Toso. De fles is door Colonna Toso geleverd aan DGS die de fles aan de verkoper heeft geleverd.

In deze deelgeschilprocedure verzoekt verzoekster de rechtbank om te bepalen dat DGS, Colonna Toso en Veralia (tezamen: gedaagden) hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door haar ten gevolge van het ongeval geleden en nog te lijden schade en dat door gedaagden een totaalbedrag van € 25.000 als voorschot op de schade aan haar wordt voldaan. Verzoekster grondt haar vorderingen primair op productaansprakelijkheid (artikel 6:185 BW) en subsidiair op artikel 6:162 BW (enkel jegens DGS).

De rechtbank oordeelt dat de verzoeken van verzoekster jegens DGS worden afgewezen. Vast staat dat DGS geen producent in de zin van artikel 6:187 lid 2 BW is. Tussen partijen is niet in geschil dat de fles (net als de wijn) is geproduceerd in Italië en dus binnen de Europese Economische Ruimte als bedoeld in artikel 6:187 lid 3 BW. Verzoekster kan daarom de door haar geleden schade niet op DGS verhalen op grond van productaansprakelijkheid in de zin van artikel 6:185 BW. De rechtbank verwierpt tevens het betoog van verzoekster dat een distributeur onrechtmatig handelt in de zin van artikel 6:162 BW enkel door het in het verkeer brengen (binnen de EER) van een product. Bovendien is de daadwerkelijke producent van de fles bekend en speelt het commune onrechtmatigedaadsrecht daarom geen rol.

Zowel de vordering jegens Colonna Toso als die jegens Veralia is gebaseerd op productaansprakelijkheid. Verzoekster moet de schade, het gebrek en het oorzakelijk verband tussen het gebrek en de schade bewijzen. Colonna Toso en Veralia hebben als de producent van de fles wijn respectievelijk het glas waaruit de fles was gefabriceerd te gelden. Van een

fles, ook een fles die, zoals bij mousserende wijn gebruikelijk, onder druk staat, mag verwacht worden dat deze niet uit elkaar springt indien deze wordt ontkurkt. Dat is hier wel gebeurd. In beginsel kan er, naar het oordeel van de rechtbank, daarmee van uitgegaan worden dat de fles gebrekkig is. Indien vaststaat dat verzoekster de fles die uit elkaar is gesprongen op normale wijze trachtte te openen, ligt in deze toedracht besloten dat de schade is veroorzaakt door een gebrek van de fles, behoudens de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden waaruit iets anders zou volgen en behoudens door de producent te leveren tegenbewijs (HR 24 december 1993, *NJ* 1994/214 (*Leebeek/Vrumona*)). De rechtbank oordeelt dat Colonna Toso en Veralia onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat de door verzoekster gestelde toedracht onjuist is.

De rechtbank concludeert dat Colonna Toso en Veralia (hoofdelijk: artikel 6:189 BW) aansprakelijk zijn voor de door het uit elkaar springen van de fles veroorzaakte schade. De rechtbank wijst het verzoek om een voorschot toe tot een bedrag van € 5.000. Bij deze begroting houdt de rechtbank er rekening mee dat aan verzoekster reeds voorschotten zijn uitbetaald tot een bedrag van € 24.800 en dat verzoekster de door haar aangevoerde schadeposten te ruim heeft begroot.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:2407

Zaaknummer: C/10/521328 / HA RK 17-145

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten

Advocaten: J. van de Watering, D.C.A. van den Dungen, G.C. Haulussy en G.P. Lobé

Wetsartikelen: 6:186 BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid van het Land Aruba in hoedanigheid van wegbeheerder. Het op een normaliter doorgaande openbare weg plaatsen van een afsluitende barricade brengt uit zijn aard een potentieel gevaarlijke situatie met zich, waarbij zonder het treffen van afdoende voorzorgs- of waarschuwingsmaatregelen de kans op verwezenlijking van gevaar niet gering is.

In deze zaak tussen eiser en het Land Aruba staat de toedracht van een verkeersongeval centraal. Het Gerecht overweegt, met name op grond van eigen waarnemingen, als volgt. De naar de kruising toe leidende weg is gezien vanaf ruim 185 meter een lange alsmaar doorlopende flauwe linkse bocht. Door die bocht is het kruispunt op ruim 185 meter afstand daarvan niet zichtbaar, en derhalve ook niet de op of vlak na de kruising geplaatste wegbarricade. Door gezichtsbedrog lijkt het alsof de barricade langs de weg is geplaatst. Op eerst ruim 32 meter afstand van de kruising is zonder een bij de kruising brandende mobiele schijnwerper duidelijk te zien dat er iets op de weg staat.

Het Gerecht stelt voorop dat de Arubaanse openbare wegen in eigendom toebehoren aan het Land en dat het Land de beheerder is van die wegen. Aldus rust op het Land de verplichting om er zo veel mogelijk zorg voor te (laten) dragen dat de (fysieke) toestand van die wegen de veiligheid van personen en/of zaken niet in gevaar brengt. Het op een normaliter doorgaande openbare weg plaatsen van een afsluitende barricade brengt uit zijn aard een potentieel gevaarlijke situatie met zich, waarbij zonder het treffen van afdoende voorzorgs- of waarschuwingsmaatregelen de kans op verwezenlijking van gevaar niet gering is. Dit alles klemmt des te meer als het – zoals in dit geval – gaat om een weg waar met de in Aruba maximale snelheid van 80 kilometer per uur gereden mag worden, en nog te meer als de barricade is geplaatst – zoals dus ten tijde van het ongeval – gedurende het donker. Vast staat dat er ten tijde van het in het donker plaatsgevonden ongeval geen borden stonden langs de weg naar de kruising toe ter waarschuwing van de aanwezigheid van de wegbarricade. Het had op de weg van het (daartoe verantwoordelijke) Land gelegen om dergelijke borden wel aldaar te (laten) plaatsen. Verder staat vast dat de barricade ten tijde van het ongeval niet behoorlijk

was verlicht, terwijl het op de weg van het Land had gelegen om daar zorg voor te dragen, bijvoorbeeld door het bij de kruising (laten) plaatsen van een brandende schijnwerper en voorts door het (laten) plaatsen van waarschuwingsslampen op of aan de barricade. Door dat alles na te laten, heeft het Land zich niet gekweten van zijn plicht om er zo veel als mogelijk voor te (laten) zorgen dat de toestand van de weg waar het ongeval zich heeft voorgedaan de veiligheid van personen en/of zaken niet in gevaar bracht. Gesteld noch is gebleken dat het niet mogelijk of te bezwarend was voor het Land om invulling te (laten) geven aan die plicht. Met bedoeld nalaten heeft het Land onzorgvuldig en daarom onrechtmatig gehandeld jegens eiser, hetgeen met zich brengt dat het Land aansprakelijk is voor de schade (in totaal Afl. 24.118,60) die eiser heeft geleden als gevolg van het ongeval. Er is naar het oordeel van het Gerecht geen sprake van eigen schuld van eiser.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 21-02-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2018:148

Zaaknummer: A.R. nr. 165 van 2016/AUA201600889

Rechters: A.H.M. van de Leur

Advocaten: D.G. Kock en J.O. Senchi

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het seksueel misbruiken van stiefkleindochter. Tussen verdachte en slachtoffer bestond een vertrouwensrelatie. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 4.500) aan slachtoffer.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:903

Zaaknummer: 23-001817-17

Rechters: A.M. Ruige, P.F.E. Geerlings en M. Iedema

Wetsartikelen: 245 Sr en 247 Sr

RECHTSPRAAK

Overlijdensschadevergoeding en wezenpensioen wegens overlijden vader ten behoeve van dochter. Moeder mocht het (met rechterlijke machtiging) van de BEM-rekening opgenomen bedrag van € 40.000 besteden aan kosten van levensonderhoud van dochter, ook al woonde de dochter bij haar tante en diens partner. Niet is komen vast te staan dat de uitgaven niet zijn gedaan in het belang van dochter. Geen onrechtmatig handelen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:919

Zaaknummer: C/08/201388 / HA ZA 17-214

Rechters: M. van Berlo

Advocaten: R.H.A. Vennegoor en A.J. van der Kolk

Wetsartikelen: 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aansprakelijkheid sporthogeschool voor klimongeval dat buiten lesuren plaatsvindt. Klimhal niet aansprakelijk. Sprake van eigen schuld verzoeker (60%).

Verzoeker, student aan de Fontys Sporthogeschool (hierna: Fontys), is een klimongeval overkomen toen hij ter voorbereiding van zijn eindtoets KVB Indoor Voorklimmen aan het oefenen was in de klimhal van Neoliet, waardoor hij ernstig letsel heeft opgelopen. Verzoeker verzoekt de rechtbank in deze deelgeschilprocedure om te beslissen dat Fontys en Neoliet hoofdelijk, althans ieder afzonderlijk, aansprakelijk zijn voor het hem overkomen ongeval en dat zij gehouden zijn tot volledige vergoeding van de schade die verzoeker heeft geleden.

Naar het oordeel van de rechtbank is het verzoek ten aanzien van Neoliet op geen van de door verzoeker aangevoerde gronden toewijsbaar. Voor zover het verzoek van verzoeker is gebaseerd op onrechtmatige daad (artikel 6:162 BW) mist het verzoek naar het oordeel van de rechtbank feitelijke grondslag (voor zover het betreft de veronderstelde wetenschap bij Neoliet ten aanzien van het voornemen om te gaan abseilen) en is het voor het overige onvoldoende onderbouwd (voor zover het betreft het onvoldoende toezicht houden door Neoliet). Voor zover het verzoek van verzoeker is gebaseerd op artikel 6:174 BW oordeelt de rechtbank eveneens dat het verzoek feitelijke grondslag mist, aangezien is vastgesteld dat voor Neoliet niet bekend en voorzienbaar was dat de wand door verzoeker gebruikt zou worden voor abseilen (in plaats van voor voorklimmen). De wand betrof een indoor voorklimwand en gesteld noch gebleken is dat deze wand intrinsiek ongeschikt was voor abseilen.

Ten aanzien van de aansprakelijkheid van Fontys overweegt de rechtbank dat Fontys niet aansprakelijk is op grond van artikel 6:76 BW, nu het klimongeval niet tijdens lesuren en niet gedurende de stage van verzoeker heeft plaatsgevonden en verzoeker niet, althans onvoldoende, heeft toegelicht op grond waarvan in deze situatie sprake is van de uitvoering door Fontys van een jegens hem bestaande verbintenis uit de tussen partijen gesloten leerwerkovereenkomst. Verzoeker baseert zijn verzoek verder op onrechtmatige daad. De rechtbank overweegt dat de Kelderluik-criteria in dit geval minder geschikt zijn voor de beoordeling van de aansprakelijkheidsvraag op grond van artikel 6:162 BW, gelet op de

(onderwijs)verhouding tussen partijen. De zorgplicht van een school die bewegingsonderwijs geeft, is, naar het oordeel van de rechtbank, doorgaans zwaarder dan de zorgplicht van een school in andere situaties. De zorgverplichting van een school geldt ook in de voorfase van het bewegingsonderwijs waarin de school de randvoorwaarden voor de beoefening van de sport formuleert. Naar het oordeel van de rechtbank is Fontys haar zorgverplichting in deze voorfase onvoldoende nagekomen. De rechtbank overweegt daartoe als volgt. Ten eerste kan Fontys worden verweten dat zij onvoldoende duidelijke informatie over de inhoud van de eindtoets heeft gegeven waardoor verzoeker redelijkerwijs kon denken dat hij abseilen moest gaan oefenen. Ten tweede heeft Fontys onvoldoende instructies gegeven en onvoldoende voorwaarden geformuleerd voor een veilige voorbereiding op de eindtoets. Nu Fontys haar zorgverplichting onvoldoende is nagekomen, is zij naar het oordeel van de rechtbank voor de gevolgen van het verzoeker overkomen klimongeval aansprakelijk. Dit neemt naar het oordeel van de rechtbank niet weg dat verzoeker vanwege de door hem gemaakte keuzes en gedragingen het ongeval in aanzienlijke mate zelf heeft veroorzaakt, zodat sprake is van eigen schuld aan de zijde van verzoeker (60%). De rechtbank beslist dat Fontys aansprakelijk is voor het klimongeval en gehouden is om veertig procent van de schade te vergoeden die verzoeker als gevolg van het ongeval heeft geleden.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 05-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:6934

Zaaknummer: C/01/317102 / EX RK 17-18

Rechters: M.J.M.A. van der Put

Advocaten: E.J. de Koning-Witte, E.P.W. Korevaar en M.M. Klunder

Wetsartikelen: 6:162 BW, 6:76 BW, 6:174 BW en 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Eenzijdig verkeersongeval. In deelgeschilprocedure geen beslissing mogelijk op verzoek, nu de feitelijke toedracht van het ongeval tussen partijen nog in geschil is, evenals de vraag of sprake is van een zodanig gebrek in het wegdek dat geconcludeerd moet worden dat de gemeente aansprakelijk is voor de schade van eisende partij. Veroordeling gemeente in kosten verzoek.

Eisende partij is een eenzijdig verkeersongeval overkomen toen zij met haar scooter ten val is gekomen op een fietspad. Als gevolg van het ongeval heeft zij schade geleden, in het bijzonder aan haar kaak en gebit. Eisende partij heeft de gemeente in haar hoedanigheid van wegbeheerder aansprakelijk gesteld voor haar schade. De aansprakelijkheidsverzekeraar (thans: Achmea) heeft aansprakelijkheid afgewezen. Hierop volgde een debat tussen partijen, met name over de vraag hoe hoog de hobbels waren in het fietspad.

De kantonrechter overweegt dat hij op basis van de thans overgelegde stukken en de mondelinge behandeling nog geen beslissing kan nemen op het verzoek. Niet alleen is de feitelijke toedracht van het ongeval tussen partijen nog in geschil (is het ongeval veroorzaakt door de hobbels in het wegdek?), ook verschillen partijen nog van mening over de vraag of er sprake is van een zodanig gebrek in het wegdek dat geconcludeerd moet worden dat de gemeente aansprakelijk is voor de schade van eisende partij (discussie over de hoogte van de hobbels). Nadere bewijsvoering ligt naar het oordeel van de kantonrechter dan ook in de rede. De kantonrechter is dan ook van oordeel dat beantwoording van dit deelgeschil veel tijd in beslag zal nemen en kostbaar zal zijn. Op grond daarvan oordeelt de kantonrechter dat de bijdrage van de verzochte beslissing aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst niet zodanig is dat dit opweegt tegen de kosten en het tijdsverloop van de procedure. De kantonrechter wijst de verzochte verklaring voor recht dan ook af op grond van artikel 1019z Rv.

De kantonrechter veroordeelt de gemeente in de begrote kosten van het deelgeschil. De kantonrechter ziet aanleiding om dit te doen, ongeacht de vraag of de aansprakelijkheid van de gemeente uiteindelijk vast komt te staan. Van de gemeente had mogen worden verwacht

dat zij op het (herhaalde) expliciete verzoek van eisende partij ter zake het vaststellen van de feiten had moeten aangeven dat zij zowel de feitelijke toedracht betwistte, als de stelling dat sprake was van een gebrek in het wegdek. Eisende partij heeft gesteld dat zij geen deelgeschil had opgestart indien de gemeente in de aansprakelijkheidsdiscussie ook de toedracht had betwist, hetgeen niet is weersproken, zodat de kantonrechter dit als vaststaand aanneemt. De kantonrechter wijst het verzoek om de gemeente te veroordelen in de kosten van het verzoek toe.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 04-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2015:922

Zaaknummer: K-04-3614136-OV-14-89

Rechters: J.M.P. Drijkoningen

Advocaten: R.J. Ruiter en M.A. Bosman

Wetsartikelen: 1019z Rv